

andreea

povestiri de noapte bună,
de citit sub clar de lună

1

arca lui Noe

pagina 7

4

o zi de miercuri...
mai altfel

page 67

2

andreea l-a
pierdut pe Luli

pagina 27

5

noaptea de
Crăciun

page 87

3

vecina mea,
vrăjitoarea

pagina 47

6

cadoul

page 107

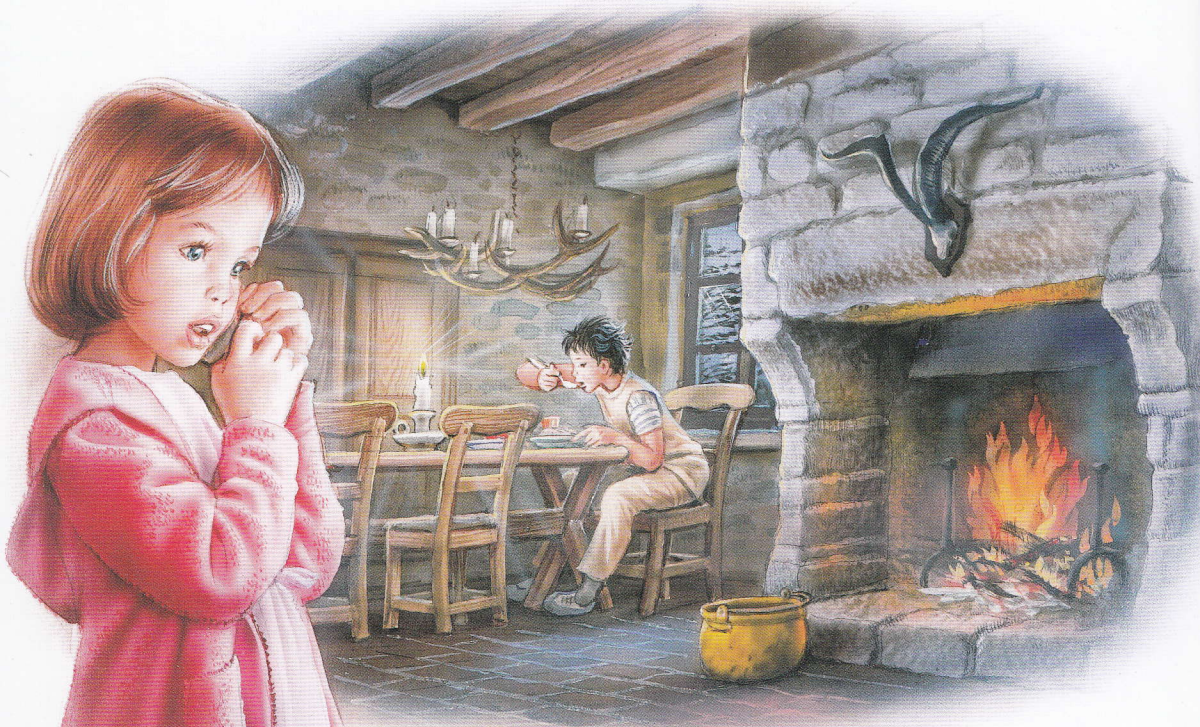
andreea

arca lui Noe

Text original: Jean-Louis Marlier

– Alo, mami? Am auzit la radio că aici va fi vijelie mare! Dar nu te îngrijora, cabana pădurarului e trainică. Pe deasupra, este construită într-un luminiș. Nu e niciun pericol să cadă copacii peste noi.

– Alo? Mamă, te aud foarte rău! Alo?...

Legătura se întrerupe brusc și tonul dispare.

Andreea a venit să-și petreacă trei zile de vacanță

în pădure, pentru a observa animalele sălbatice,

dar cu furtuna asta... Vântul şuieră, cabana trosnește...

Andreea nu se simte deloc în largul ei. Din fericire, e cu Anita, o adolescentă curajoasă care nu are frică de nimic. Fetiței îi mai vine inima la loc văzând-o cât e de liniștită și cu câtă poftă mănâncă.

E târziu în noapte. În timp ce Anita doarme relaxată, Andreea veghează. O rafală de vânt deschide obloanele de lemn. Fetița vede în depărtare copacii încovoiți de furtună. Deodată, ceva foarte ciudat zboară pe lângă cabană!

- Anita! Cred că am văzut un...
- Andreea, lasă-mă să dorm!
Nu-ți trezești prietena doar ca să-i spui că ai văzut zburând... ceva!
- Andreea stinge candela, se cuibărește în patul calduț și încearcă să adoarmă...

– Un elefant? se miră Anita, a doua zi.
Ai văzut un elefant zburător? Era elefant
african sau vreunul din Asia? Întreabă ea,
cu un zâmbet larg. Cum avea aripile?

– Poate că am visat, zice Andreea.
Totuși, parcă n-avea aripi...

– Bine, cum spui tu... Să mergem,
furtuna s-a oprit, o îndeamnă Anita.
Prin ceața dimineții, cele două prietene
înaintează cu grijă, fără să scoată o
vorbă. Deodată...

– Stai pe loc! spune Anita în șoaptă.
Privește cu atenție: acolo, în dreapta
ta, sunt trei iepuri, mai sus o veveriță
și pe creanga aceea stă o bufniță!
Animalele se aflau la doar câțiva metri
de ea, dar

Andreea
nu le
zărise.

„Și eu vreau să găsesc
animale”, își zice ea.
Așa că ia binoclul și...

– Uită-te acolo, Anita! Eu cred că văd un... tigrul!
Anita izbucnește în râs. Speriați, iepurele,
veverița și bufnița se fac nevăzuți... Doar tigrul
rămâne nemișcat. Da, Andreea nu s-a înșelat:
acolo, ascuns în iarba înaltă, este într-adevăr
un tigrul! Anita îl zărește și ea.
După un moment de uluială, o prinde pe fetiță
de mână și îi șoptește la ureche, tremurând:

– Ne retragem spre desiș,
în-ce-ti-șor!

– Și-apoi? întrebă Andreea.

– Apoi... fugim cât ne țin picioarele!

– Oprește-te! strigă
Andreea. În fața noastră
este un... un...

– Un rino... un rinocer! exclamă Anita, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

Îl ocolim încetiușor, nu e bine să-l deranjăm când își face siesta.

– Oare ce s-o fi întâmplat noaptea trecută? Întreabă Andreea.

Și ce e cu toate animalele astea? Crezi că au scăpat de la zoo sau din menajeria vreunui circ?

– Acum nu știu decât că e bine să ne depărtăm rapid de „tancul” ăsta!

– Probabil mai sunt și alte animale pe-aici, și nu toate erbivore! mai spune Andreea, îngrijorată. Ce ne facem, Anita, poate unele sunt flămânde?...

– Să ne oprim puțin, zice Anita. Ne tragem sufletul și ne gândim ce putem face. Avem o busolă, avem și o hartă care ne „zice” că, pentru a fi în siguranță, trebuie să mergem spre centrul rezervației. Acolo sigur vom găsi oameni care să ne ajute. Bun. Sudul e pe direcția... drept înainte!

– Privește! exclamă Andreea. O mașină! Suntem salvate, Anita! Hei, domnule! strigă ea, apropiindu-se de mașină. Domnule... O, nu! Fata face câțiva pași în spate, speriată. „Domnul” din mașină este... o gorilă uriașă!

